

уденция. На служанката се чинѣше, че коконата ще говори съ слугата отъ нѣкой стакляренъ дюкянъ и затова му посочи тази стая. Едвамъ Никола успѣ да сѣдне на диванѣтъ и Еленка се яви. Той стана.

— А! нѣкакъ си удивително и въпросително произнесе тя.

— Азъ дойдохъ, почна той. . .

— Добрѣ дошелъ.

— За скоро по една работа.

— По каква?

— За-а, заекваше той, — онова корупче.

— Корупче? за разбитото може би искашъ да кажешъ?

— Да. азъ неискамъ да кажа за него, ами да попитамъ: тука ли е ешѣтъ му?

— Тука, отговори тя малко удивително.

— Такова сжщото ли?

— Такова сжщото.

— Азъ бихъ искалъ да го видѣ.

Тя го погледна въпросително, а послѣ отговори:

— Добрѣ . . . почакай малко, азъ ще ти донеса сладко и вода . . . и ти ще го видишъ тогава.

— Нѣ, възрази Никола, като протѣгаше ржка, азъ неискамъ ни сладко, ни вода, искамъ само корупчето да видѣ, за да не купя друго.

— Нима ти се понарави това корупче.

— Не корупчето ми се понарави и не затова искамъ азъ да го купя.

— Ами за какво?

— За да не ти стане обида. Счупихъ го — длѣженъ съмъ да го купя.

— Какво си намислилъ да правишъ! възрази Еленка. — Голѣма работа!

— Но азъ го счупихъ.

— Но не ти самичакъ.

— Какъ не азъ?

— Заедно съ меня. Ти и азъ... ние двама заедно...

— Ти и азъ, ние двама заедно! повтори младийтъ чловѣкъ, като че бѣше поразенъ отъ съединението на тѣзи двѣ думи.

— Разбихме, досвѣрши Еленка.

— О, нѣ! възрази Никола.